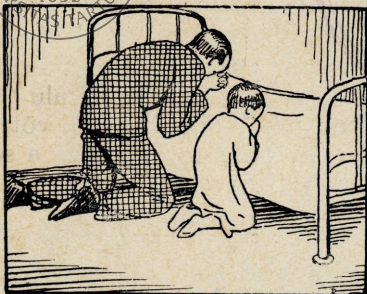

Väike palvetaja.

Nüüd tahan teile jutustada lapsest, kes häämeelega ja palju palvetas. See oli väike nelja-aastane Heino. Tema vanemad olid usklikud. Nad rõõmustasid alati pühapäeva üle, mil võisid kuulda Jumala Sõna. Ka Heinole oli see suur rõõm, ühes vanematega palvetundi ja pühapäevakooli minna. Palvetunnis istus ta üsna vaikselt nagu täiskasvanudki ja pani hoolega tähele, mida jutlustaja rääkis. Kodus võis ta mõndagi kuuldut korrata ja mida mõistis, tegi ta.

Heino vanemad olid harjunud hommikul kohe pärast ülestõusmist seltsis põlvedel palvetama. Nad arvasid mõnikord, et väike Heino magab veel. Niipea aga, kui väike poiss vanemaid palvetamas kuulis, tõusis ta ruttu üles. Riietumata langes ta põlvili, pani oma käekesed kokku ja palvetas ühes. Kuid isa kartis, et Heino võib nii külmetuda ja käskis teda voodisse tagasi minna. Laps oli sõnakuulelik, ta läks, aga salaja

nuttis ta. See tegi vanematele haiget. Nad ei tahtnud oma pojukest enam takistada nendega ühes palvetamast, aga ainult siis, kui ta ise üles ärkas ja ilma käskimata üles tõusis. Heino aga ei uinunud üialgi palve ajal.

Sääl haigestus väike kord raskesti. Viimast korda palus vaga laps oma isa: „Palu mu eest, et Issand Jeesus mind oma juurde võtaks!“ Isa tegi seda. Varsti tahtis ta koju minna selle suure lastesõbra juurde taevasse.

Suurim kingitus.

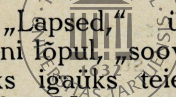
Kindlasti ei leidu ainustki last, kellele rõõmu ei valmistaks kingitus. Vaevalt on sellist suurtki inimest, kuid seekord räägin ainult lastest. Tavalisemaid kingituste saamise aegu on sünnipäev ja pühad; pühadest eriti just jõulud ja ülestõusmisepühad. Arvan küll, et iga laps, kas jõulust või kehvast perekonnast, on saanud neil juhtumeil kingitusi. Nii suured või väikesed kui need kingitused ka on, aga see on kindel, et iga kingitus valmistab rõõmu. Iga vanem tahab näha oma last rõõmsana, sellepärast on ka vanemad tavalisemaid kinkijaid. Muidugi teab iga laps seda ise, kes on temale kingitusi andnud veel peale vanemate. Kuid ühte, kes heameelega lastele kingib ja palju kingib, paljudki lapsed ei tunne veel. See heameeleline ja heldekäeline kinkija on Õnnistegija Jeesus, kes ütleb: „Laske lapsukesed minu juure tulla ja ärge kee-

lake neid mitte, sest niisuguste päralt on taeva-riik!“ Lapsed, kui usute neid Jeesuse sõnu, siis olete kindlasti minuga ühel arvamisel, et see kingitus, mille kingib Jeesus, on suurim. Jeesus kingib lastele, kes tulevad Tema juure, taeva-riigi. Kui te kunagi midagi ilusat ja head soovite, siis on seda kindlasti taevas. Ja see kuu- lub teile, kui olete sõnakuulelikud Jeesusele. Jeesus palub: „Mu poeg, mu tütar, anna oma süda mulle!“ Teete te seda, saate kindlasti tae- vasse.

Ükski laps pole selleks liiga väike ega liiga suur, ei ka mitte liiga hea ega halb, et ta ei võiks Jeesuse juure tulla, oma südame Talle anda ja Teda jälgida kõiges. Jeesus uuendab südame tõesti, sellepärast pole vaja karta ka kõige üleannetumalgi ja sõnakuulmatulgi lapsel, et Jeesus teda ei tee taevariigi pärijaks. Kuid ilma Jeesuse juure tulemata ja Talle südant and- mata ei saa ükski — ka kõige parem ja sõna- kuulelikumgi laps — taevasse. Jeesus kutsub just selleks lapsed enese juure, et neid õpetada käima taeva-teed. Sellepärast, lapsed, tulge kõik Jeesuse juure, Ta annab teile uue puhta südame ja taevariigi kingituseks. E—.

Täidetud lubadus.

 „Lapsed,“ ütles õpetaja ühel pühapäeval tunni lõpul, „sooviksin, et järgmiseks pühapäevaks igüks teie seast ühe uue õpilase ühes tooks. Ma arvan, see ei ole raske ülesanne, kuid selleläbi suureneks meie pühapäevakool kahekordselt. Kas te tahaksite kõik seda katsuda?“

Üldine „ja“ oli vastuseks. Kas kõik lapsed küll mõtlesid, mida lubasid ja selle täitmiseks vaeva tahtsid näha, on kaheldav. Kuid ühele lapsele jäi antud lubadus väga südamele. See oli väike Maria Väli.

„Ma lubasin kutsuda,“ rääkis ta endamisi koduteel, „kuid kõik lapsed, keda ma tunnen, käivad juba pühapäevakoolis. Peale Hansu, aga temaga ei julge ma seeüle üldse rääkida, sest ta on nii suur ja kuri poiss. Mul on tõesti hirm ta ees. Ei, Hanssu ma küll ei julge kutsuda.“

Hans, keda Maria nii kartis, oli tõesti kõigile lastele hirmuks. Leidis mõni poiss oma paberist lendmao katkirebitult või oma kelgu ära-laotatult, leidis mõni tütarlaps oma kassikese vigaseks löödult või vette visatult, oli see kindlasti Hansu töö. Pühapäevakoolist ei tahtnud ta midagi teada, öeldes sealkäijatele lastele vaid pilkavaid ja inetuid sõnu. Ei olnud siis ime, et väike Maria teda nii kartis. Sellest hoolimata meenus talle ta lubadus ikka jälle.

„Ma lubasin seda katsuda,“ kordas ta ikka jälle, „ja kui ma nüüd katsetki ei teeks, siis muraksin lubaduse, mis oleks ometi suur vale. Ja võibolla tuleks Hans ometi ning õpiks sääl ka

tundma teed taevasse, millest ta veel midagi ei tea. Tahan Hanssu siiski paluda, et ta tuleks.“

Varsti avaneski Mariale oodatud võimalus. Nimelt kohtas ta järgmisel päeval koolist tulles Hanssu. Väriseval häälel ja ärevusest klopival südamel küsis ta otsekoheselt: „Hans, kas sa ei tahaks järgmisel pühapäeval pühapäevakooli minna?“

Hans vaatas talle mõne hetke otsa, nagu ei usaldaks ta oma kõrvu. Siis ütles ta aeglaselt: „Pühapäevakooli minna? Mis ma seal teen?“

Maria kogus julgust, vaatas talle otse näkku ja sõnas tõsiselt: „Oo Hans, kas sa ei tahaks siis taevasse saada?“

„Noh, kui ma seda ka tahaksin,“ vastas poiss, „ega ma selleläbi, kui ma pühapäevakooli lähen, taevasse ikka ei saa. Või siiski?“

„Ei, selleläbi mitte!“ ütles Maria viivitades, „aga tead, Hans, kui ma esimest korda sinna läksin, kuulsin ma kui lauldi: „Parim sõber on mul taevas,“ ja see laul oli nii ilus. Siis mõtlesin ma, ka mina tahaksin nii meeleldi tundma õppida seda parimat sõpra, Issandat Jeesust. Ja ma õppisingi sääl Teda armastama ja Tema kaudu tundma teed taevasse. Võibolla läheks ka sul nõnda, kui sa aga ühes tuleksid.“

Sõbralik laps oli vaevalt oma rääkimise lõpetanud, sääl keeras Hans talle järsult selja ja kui ta mõned sammud kaugemale oli läinud, vilistas ta valjusti üht inetut tänavalaulu, mis

väikese pühapäevakooliõpilase õrna hinge sügavalt haavas.

Vaene Maria! Ta lootused olid täielikult purunenud. Seda täis pettumust ja kibedat valu, puhkes ta valjusti nutma. Võttes taskuräti, et pisaraid kuivatada, märkas ta Hanssu jälle oma kõrval. Kohkunult pööras ta oma nutused silmad metsikule poisile, sääljuures sügavasti ohates.

„Miks sa nutad siis?“ küsis Hans, „ometi mitte sellepärast, et ma sinuga pühapäevakooli minna ei taha?“

„Ah, Hans,“ vastas Maria, osalt rõõmsas imestuses, osalt murelikult talle otsa vaadates, „kas sa tõesti ei taha ühes tulla? Ah, palun, tee seda ometi!“

„Kuule, Maria!“ ütles poiss, hääles isesugune õrnus, „ma ei ole veel iialgi näinud, et keegi minu pärast nutab. Sina oled esimene, kes seda teeb. — Ära nuta enam; järgmisel pühapäeval lähen ma ühes sinuga pühapäevakooli.“

Ja Hans pidas sõna. Kes oli nüüd õnnelikum kui Maria! Kui Hans ükskord pühapäevakoolis oli olnud, ei puudunud ta säält enam kunagi. Nagu Maria, nii otsis ka tema teed taevasse ja ta ei õppinud seda ainult tundma, vaid ka käima sellel. — Viimane, mis ma temast kuulsin, oli, et ta misjonärina paganate juurde läks, neile kuulutama evangeeliumi armsast Õnnistegijast. Kas ta veel elab ja töötab, ei tea ma; aga ühte tean, et kord, kui pasunad hüüavad ja surnud üles tõusevad, ärkab ka tema igavesele õndsale elule.

Ja seda tean ma, kui kord Maria elukrooni saab,
siis särab sellel kalliskivi, mis on kaunim kõi-
gist väärtustest maapeal, sest ta oli tööriistaks
metsiku Hansu hinge päästmisel.

*Oh mis õnn ja rõõm on olla päästetöös,
Võita hingi Issandal!
Kui me nagu liikmed kõik ihu sees
Üksteist rõõmsalt kõik aitame
Kui kõik kaasa aitame,
Kui kõik kaasa aitame,
Töö läeb jõudsasti kergelt edasi,
Kui kõik kaasa aitame!*

Mõtle oma Looja peale oma
nooreea päevil.

Miska teeb noor inimene oma
teeraja selgeks? Kui ta end
peab Sinu sõna järele.

*Oh lapsed, kuulge Päästja häält,
Kui Tema kutsub teid.
Ja kogugem nüüd siit ja säält,
Sest Issand ootab meid.
Jah Jeesus on hea Karjane,
Kes mu eest surma läind
Ja mulle väike talleke
Ta on kõik hästi teind.*

„Valguse“ kirjastus, Tallinn.

„Külvaja“ trükk, Tallinn Rataskaevu 6. 1937.